

CATH CROWLEY

GRAFFITI MOON

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

Y COLECTIA
YOUNG
ADULT

LUCY

Pedalez repede. În jos pe Rose Drive, unde casele sunt scăldate în lumina portocalie a felinarelor. Iar oamenii stau pe verandă, sperând să prindă cea mai mică adiere de vânt. De-aș ajunge la timp. Dă, Doamne, să ajung la timp!

Tocmai am ajuns la atelier. Tipii ăia ai tăi, grafferii, Shadow și Poetul, sunt aici – îndată ce am primit SMS-ul ăsta de la Al, am zbughit-o în noapte. Sub un cer sângeriu, aproape negru. L-am lăsat pe tata stând în ușa șopronului său și strigând în urma mea: „Credeam că te întâlnești abia mai târziu cu Jazz. Unde arde, Lucy Dervish?”

În mine. Un foc îmi arde pe sub piele.

De-aș ajunge la timp! Să-l întâlnesc pe Shadow. Și pe Poet, dar mai ales pe Shadow. Tipul care desenează noaptea. Desenează păsări ținute în cuști pe ziduri de cărămidă și oameni rătăciți în păduri fantomatice. Desenează băieți din ale căror inimi crește iarbă și fete care manevrează niște mașini bâzâitoare de tuns iarba. De un tip care desenează așa ceva m-aș putea îndrăgosti. Până peste cap.

Sunt la un pas să-l întâlnesc și îmi doresc asta foarte mult. Mama zice că, atunci când dorința se ciocnește cu realitatea, ăla e momentul adevărului. Eu vreau să se ciocnească. Îmi doresc să dau direct peste

Shadow, cu o forță care să ne împrăștie gândurile în patru zări, ca să putem să le adunăm fiecare pe ale celuilalt și să ni le înapoiem ca pe niște grămezi de pietre lucioase.

De la înălțimea unde se află Singer Street, privesc orașul, învăluit într-o lumină albăstrie de neon, proiectată pe firmament. Cerul e brăzdat de fulgere care își croiesc drum, prin undele de căldură, spre pământ. Undeva, departe, răsună râsete. Și mai e un desen făcut de Shadow, pe un perete surpat, înfățișând o inimă despicată de cutremur, însoțit dedesubt de cuvintele: *Dincolo de scara Richter*. Nu-i o inimă din alea care apar pe felicitările de Valentine's Day. E o inimă ca în realitate: cu vinișoare și arii și artere. O pădure de mărimea unui pumn, aflată în pieptul nostru.

Eliberez frânele și pornesc în viteză. Copacii și gardurile se învălmășesc, iar asfaltul ar putea fi cerul și cerul ar putea fi asfaltul. Fabricile apar răzlețite înaintea mea, asemenea unui vis care se risipește la ivirea zorilor.

Iau o curbă și mă năpustesc pe strada lui Al. În direcția atelierului lui, înspre el, care stă așezat pe trepte, în timp ce mici fluturi de noapte îi zboară pe deasupra capului, în joaca lor în lumină. Către o umbră din depărtare. O umbră a lui Shadow. Ciocnirea plutește în aer.

Sprintul de final și mă opresc derapând.

— Am ajuns. Am reușit. Arăt ok? Cum arăt?

Al își soarbe ultimele picături de cafea și pune cana pe treaptă, lângă el.

— Ca o fată care ajunge cu cinci minute prea târziu.

ED

E o noapte înăbușitoare, prea caldă pentru octombrie. Pe afară zăbovesc mai mulți oameni ca de obicei, așa că folosesc spray-ul în viteză ca să desenez cerul. Privesc în toate părțile. Mă uit după polițai. Și după orice persoană cu care n-aș vrea să dau ochii pe aici. Desenul plutește, iar lucrurile care îmi bubuie în cap ies din tub urlând și lovesc cărămida. Uită-te la asta și la asta și la asta. Privește-mă pe mine, cu sufletul expus pe un perete.

Primul meu desen a fost o fată. Al doilea, o ușă deschisă pe un zid de cărămidă. Am continuat cu imense uși deschise. Apoi am trecut la desene cu cerul. Un cer întins, deasupra unor desene cu uși deschise și cu păsări care alunecă peste cărămidă, în încercarea de a-și lua zborul. Micuță pasăre, ce-ți închipui tu? Ai ieșit dintr-un tub de vopsea.

În seara asta desenez pasărea care mi-a bântuit gândurile întreaga zi. E micuță, galbenă și zace pe un așternut moale, de iarbă crudă. Stă cu burtica înspre cer și cu piciorușele îndreptate în aceeași direcție. Poate că doarme. Ori poate că e moartă. Galbenul a ieșit bine. La fel și verdele. Cerul însă e complet aiurea. Îmi trebuie un albastru care să-ți taie răsufarea. Nu vezi un albastru dintr-asta pe-aici.

Bert mi l-a căutat mereu. Mai în fiecare săptămână îmi arăta, în magazinul de vopsele, un albastru pe care îl comandase special.

— Pe-aproape, șefu', îi spuneam eu. Da' nu destul.

Nu a reușit să-l găsească până când a murit, acum două luni. Mi-a adus orice altă culoare pe care mi-am dorit-o. Verdele pe care zace pasărea e o nuanță pe care a găsit-o cam acum doi ani, după ce am renunțat la școală și am început să lucrez pentru el. Am mers la școală până la sfârșitul lui iunie, într-a X-a, și după aia n-am mai putut merge.

— Ai făcut treabă bună pentru prima zi, mi-a zis el când mi-a întins tubul. Foarte bună treabă.

— E-al naibii de mișto, am zis eu, pulverizând puțină vopsea pe o bucată de carton și gândindu-mă că e un semn bun că am abandonat școala.

Mama ar fi vrut să-mi vād de carte, dar s-a înșelat.

— Chiar e-al naibii de mișto, a spus Bert privind peste umăr, dar nu mai vorbi urât când e nevastă-mea, Valerie, prin preajmă.

Întotdeauna Bert a înjurat ca un copil speriat să nu fie prins. M-am tot amuzat pe tema asta până când m-a auzit Val că vorbesc urât. În ziua aia, Bert a fost cel care a răs la urmă.

— Ce-i așa de amuzant? am auzit un glas în spatele meu.

— La naiba, Leo!

O linie de albastru se prelinge pe iarba de pe zid.

— Nu te mai furișă!

— Te tot strig încă de când eram în vârful dealului. Iar Consiliul local a stabilit că spațiul ăsta e unul legal, nu-ți amintești?

Ia ultima îmbucătură de covridog.

— Îmi place senzația pe care ți-o dă riscul de a fi prins.

— Mie îmi place senzația pe care o ai când desenezi.

Mă urmărește câteva clipe.

Te-am sunat mai devreme pe mobil. E închis.

— Îhî. N-am plătit factura.

Îi întind tubul.

— Scrie tu cuvintele. Mi-e foame.

Leo studiază desenul, care înfățișează un cer vast, suspendat deasupra unei păsări galbene adormite. Arată înspre puștiul desenat pe zid.

— Faină tușă.

Rămâne o vreme pe gânduri, iar în timpul asta eu mă uit în jur. Bătrânul care lucrează în atelierul de sticlărie de peste drum stă pe trepte, scrie un mesaj pe telefon și ne fixează cu privirea. Măcar știu că nu cheamă poliția.

Leo știe întotdeauna să-și potrivească scrisul cu desenul. Uneori, folosește fonturi pe care le găsește pe net. În seara asta, scrie „Pace“ în interiorul unui nor, cu niște litere vâlurite și rotunjite. E ciudat cum doi oameni care privesc același lucru îl pot vedea în moduri diferite. Când mă uit la pasărea din desen, eu nu mă gândesc la pace. Îmi văd viitorul. Și sper că-i doar adormită.

Mâna i se mișcă pe zid, iscălcindu-ne numele. Le scrie întotdeauna la fel. Întâi pe-al lui, apoi pe-al meu, cu un font numit Phantasm.

Poetul.

Shadow.

Îl lăsăm pe bătrân pe trepte, cu cafeaua lui, și o luăm în sus pe Vine Street. Am ajunge în 15 minute la mine acasă dacă am lua-o pe strada principală, dar nu facem niciodată așa. Străbatem străduțe lăturalnice și alei.

Locuiesc dincolo de depou, așa că sărim gardul și o luăm pe scurtătură. În timp ce mergem, caut din priviri oameni la lucru. Îmi place să le văd gândurile lovindu-se de vagoane. Asta face ca orașul să ne aparțină în aceeași măsură nouă și oricui altcuiva.

— Am văzut-o pe Beth azi, îmi spune Leo. M-a întrebat de tine.

Aruncă pietricele în trenurile trase pe linie moartă.

— Părea că te-ar vrea-napoi.

Mă opresc, iau un tub și conturez o inimă ca de felicitare, cu un pistol îndreptat înspre ea.

— Ne-am despărțit de aproape trei luni.

De pe întâi august. Nu că aș ține socoteala.

— Atunci nu te-ar deranja dacă îi dau întâlnire?

— Pe tine te-ar deranja dacă pictez un perete din casa bunică-tii?

Râde.

— Mda, sigur. Chiar că ați terminat-o voi doi.

— Îmi place de ea, atâta tot. Făcea o chestie – stătea aplecată peste mine și mă săruta și după aia se oprea să-mi șoptească ceva haios la ureche și iar mă săruta. Strigam: „Ce-i cu tine? Îndrăgostește-te de ea, boule!”

— Și ei nu i se părea ciudat?

— În gând. Strigam în gând. Oricum, nu m-am îndrăgostit de ea, așa că, probabil, acea zonă din creier care controlează iubirea nu răspunde când e numită bou.

— Pentru binele tău, sper că nicio zonă din creierul tău nu răspunde când i se zice așa.

— Corect.

Mai bine nu mi-aș fi amintit de Beth și de ce făcea ea, pentru că acum o pot simți șoptindu-mi în ureche, îi simt gâdilatul plăcut al răsufării calde și sunetul vocii, asemenea celui albastru pe care l-am tot căutat.

— Tu ai fost îndrăgostit de Emma? îl întreb.

— Am fost obsedat de ea până la dependență, nu îndrăgostit, îmi răspunde el, fără să stea pe gânduri.

— Care-i diferența?

E cât pe ce să arunce cu o piatră într-un felinar, dar se oprește.

— Închisoarea, spune el și bagă piatra în buzunar.

Emma l-a părăsit pe la sfârșitul clasei a XI-a. Nu mai eram la școală atunci, așa că am aflat de asta abia când a intrat în magazin strigând că

vrea să pictez un perete al casei ei.

— Nu știe că eu sunt Poetul. Dacă află, o să se întoarcă la mine, mi-a zis.

Emma locuia în zona bună a orașului, într-o casă dintr-un șir de clădiri identice, cu trei etaje. N-aveai cum să pictezi vreun perete pe acolo fără să dai de belea. Avea să se termine prost și o știam, dar era imposibil să-l convingi pe Leo să renunțe, așa că i-am zis că o să fac desenul și că ne întâlnim acolo la zece.

Bert mi-a văzut rucsacul plin de tuburi de vopsea când plecam de la magazin. A știut că eu sunt Shadow încă din prima săptămână în care am început să lucrez pentru el. Regula lui era să desenez numai pe lucruri care nu erau proprietatea nimănui și, în general, așa făceam.

— Ai grijă, mi-a zis.

— Nu riști, nu câștigi, nu-mi spui tu mereu așa? i-am răspuns.

Și-a întors spre mine fața bătrână, acoperită de țepi, și m-a ținut cu privirea.

— Nu mă refeream la un risc prostesc.

Avea dreptate, dar eu tot am făcut graffitiul pe care îl voia Leo: un tip din al cărui piept era decupat cuvântul „dragoste” și, lângă el, o față cu o foarfecă în mână. Emma a ieșit din casă și a văzut desenul, iar Leo s-a așezat în genunchi în fața zidului, un tip cu inima sfâșiată implorând-o să se întoarcă la el.

Ea și-a scos mobilul și a chemat polițaii. Leo nu voia să plece, eu nu voiam să plec fără el, așa că, zece minute mai târziu, eram amândoi într-o dubă de poliție, duși la secție să ni se ia amprente.

— Ce bine că nu ne-am semnat, așa-i? a zis Leo. Am fi încurcat-o rău dacă le-ar fi zis că noi suntem Poetul și Shadow.

— Îhi, am răspuns eu, în timp ce bețivanul care stătea în fața noastră urla că o să omoare naibii pe toată lumea când o să-i scoată cătușele.